

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře v senátě složeném z předsedy Mgr. Zdeňka Pořízka a soudkyň JUDr. Jiřiny Roubíčkové a Mgr. Mileny Vránkové dne 14. 1. 2021 ve veřejném zasedání projednal odvolání, která v trestní věci obžalovaného:

mladistvý [redacted] narozený [redacted], trvale bytem [redacted]

podali okresní státní zástupce v Pelhřimově a poškozená nezletilá [redacted] narozená [redacted]

proti rozsudku Okresního soudu v Pelhřimově ze dne 28. 7. 2020 č. j. 2 Tm 2/2020-219,

a rozhodl o nich

takto:

I.

Podle § 258 odst. 1 písm. b) trestního řádu se napadený rozsudek k odvolání okresního státního zástupce v Pelhřimově v celém rozsahu ruší.

Podle § 259 odst. 3 trestního řádu se nově rozhoduje takto:

Obžalovaný [redacted]

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavla Fišerová.

je vinen, že

v přesně nezjištěné době, přinejmenším v období od 9. 5. 2019 do 8. 8. 2019, z přesně nezjištěných míst, pravděpodobně zejména z místa svého bydliště v obci [redacted] okres [redacted] za využití elektronického komunikačního zařízení, pravděpodobně prostřednictvím sociální sítě Instagram, kontaktoval [redacted] která mu poté, co na ni naléhal a požadoval po ní zaslání intimních fotografií a videa, zaslala přesně nezjištěný počet svých fotografií, na kterých byla vyobrazena zejména s obnaženými prsy a přirozením, a dále na žádost obviněného jmenovaná natočila přesně nezjištěný počet videí, na kterých se zachytila při sexuálním uspokojování, a tato mu poté rovněž dobrovolně poskytla,

tedy

přiměl a svedl dítě k výrobě pornografického díla

čímž spáchal

provinění zneužití dítěte k výrobě pornografie podle § 193 odst. 1 trestního zákoníku

a za to se odsuzuje

Podle § 193 odst. 1 trestního zákoníku za použití § 24 odst. 1 písm. j) a § 31 odst. 1 zákona č. 218/2003 Sb. k trestnímu opatření odnětí svobody v délce 6 měsíců, jehož výkon se podmíněně odkládá na zkušební dobu v délce 14 měsíců.

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu je mladistvý obžalovaný povinen zaplatit na nemajetkové újmě poškozené [redacted], k rukám zákonného zástupce [redacted], trvale bytem [redacted], okres [redacted] částku 5 000 Kč.

Podle § 229 odst. 2 trestního řádu se poškozená [redacted] odkazuje se zbytkem uplatněného nároku na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

II.

Podle § 256 trestního řádu se odvolání poškozené nezletilé [redacted] zamítá.

Odůvodnění:

1. Rozsudkem Okresního soudu v Pelhřimově ze dne 28. 7. 2020 č. j. 2 Tm 2/2020-219 byl obžalovaný mladistvý [redacted] uznán vinným skutkem, v němž podaná obžaloba spatřovala provinění zneužití dítěte k výrobě pornografie podle § 193 odst. 1 trestního zákoníku, a byl odsouzen podle § 193 odst. 1 trestního zákoníku za užití § 24 odst. 1 písm. i) a § 31 odst. 1 zákona č. 218/2003 Sb. k trestnímu opatření odnětí svobody v délce 6 měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v délce 14 měsíců. Podle § 228 odst. 1 trestního řádu byla mladistvému uložena povinnost zaplatit na nemajetkové újmě poškozené [redacted]

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavla Fišerová.

narozené [redacted], k rukám zákonného zástupce [redacted], bytem [redacted] částku 5 000 Kč. Podle § 229 odst. 2 trestního řádu byla poškozená [redacted] odkázána se zbytkem uplatněného nároku na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

2. Proti označenému rozsudku podali odvolání okresní státní zástupce v Pelhřimově a prostřednictvím svého zákonného zástupce poškozená nezletilá [redacted], narozená [redacted]

3. Okresní státní zástupce v Pelhřimově uvedl, že uložené trestním opatření není nepřiměřeně mírné a rovněž rozhodnutí o nemajetkové újmě lze považovat za odpovídající stavu věci. Napadený rozsudek ovšem trpí podstatnou vadou ve výrokové části, neboť výrok není v souladu s ustanovením § 120 odst. 3 trestního řádu, postrádá totiž zcela část týkající se označení trestného činu (provinění), jehož se výrok týká, a to jak jeho zákonné pojmenování, tak i uvedení příslušného zákonného ustanovení. Tato vada rozsudku je shodně zaznamenána i v protokolu o hlavním líčení, přičemž dotazem u soudu bylo zjištěno, že zvukový záznam z hlavního líčení není k dispozici. S ohledem na tyto okolnosti státní zástupce navrhl, aby odvolací soud podle § 258 odst. 1 písm. b) trestního řádu rozsudek pro vady výroku o vině v napadené části zrušil, a to včetně celého výroku o trestu, a následně sám obžalovaného uznal vinným ze spáchání skutku, jak byl v napadeném rozsudku popsán a který bude kvalifikován jako provinění zneužití dítěte k výrobě pornografie podle § 193 odst. 1 trestního zákoníku, a obžalovanému uložil trestní opatření shodně, jak bylo rozhodnuto soudem prvního stupně.

4. Poškozená nezletilá [redacted] prostřednictvím zákonného zástupce, svého otce [redacted] napadla výroky, jimiž bylo rozhodnuto o nároku na náhradu nemajetkové újmy. Soudem stanovenou výši náhrady nemajetkové újmy nepovažuje za odpovídající stavu věci, průběhu dokazování a postoji obžalovaného. Nárok byl uplatněn ve výši 20 000 Kč, avšak soud svým rozhodnutím výši náhrady stanovil pouze na částku 5 000 Kč. Soud dle názoru odvolatelky nepřihlédl k faktu, že je nezletilá a vymáhat své právo může pouze prostřednictvím zákonného zástupce. Není v zájmu nezletilé, aby byla se zbytkem svého nároku odkazována na občanskoprávní řízení a v trestním řízení by tak mělo být o nároku rozhodnuto v konečné výši. Navrhla proto, aby odvolací soud napadený rozsudek změnil a uložil obžalovanému povinnost nahradit nemajetkovou újmu ve výši 20 000 Kč.

5. Obžalovaný se k podaným odvoláním vyjádřil prostřednictvím svého obhájce ve veřejném zasedání před odvolacím soudem. Uvedl, že byť nepodal odvolání, svou vinu neuznává. Byly zneužity jeho osobní údaje a někdo jeho jménem činil to, co je mu kladeno za vinu. Rozhodl se nepodávat opravný prostředek, aby celá věc skončila. Ve věci však byla podána dvě odvolání. Odvolání státního zastupitelství je možno považovat za ryze formálního charakteru, neboť rozsudek je stižen chybou, kterou ovšem odvolací soud může napravit. K odvolání poškozené uvedl, že jí uplatněný nárok nebyl dobře odůvodněn ani doložen. Otec poškozené popsal změnu jejího chování, ovšem na dotaz soudu uvedl, že mohla spolupůsobit i nastupující puberta. Nejsou konstatovány žádné konkrétní újmy, které měly u poškozené vzniknout. Naopak je nutno podotknout, že se poškozená celé věci aktivně účastnila, při komunikaci s druhou stranou byla srovnatelně aktivní. Nelze se tedy domnívat, že by utrpěla nějakou zásadní újmu. Pokud by jí již bylo 15 let, dopouštěla by se obdobného jednání, jako strana druhá. Je nutno rovněž poukázat na občanskoprávní zásadu, dle níž se přiměřeně nárok na náhradu škody snižuje, pokud poškozený spolupůsobí při vzniku újmy. Společenská nebezpečnost předmětného jednání je nižší, neboť ochrana, která je v předmětném ustanovení trestního zákoníku poskytovaná, primárně cílí na jiná jednání, než jaké je projednáváno v tomto řízení. Přiznanou výši nemajetkové újmy lze proto považovat za dostatečnou.

6. Orgán sociálně právní ochrany dětí ve svém vyjádření uvedl, že soudem provedené důkazy osvědčují, že se obžalovaný protiprávního jednání dopustil a jeho obhajoba opak neprokázala.

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavla Fišerová.

Mírnější trestní opatření nebylo možno uložit, neboť mladistvý obžalovaný svou vinu po celou dobu řízení odmítal. Podmíněně odložené trestní opatření odnětí svobody lze považovat za odpovídající. Za odpovídající zásadám slušnosti v míře odpovídající zásahu do psychiky poškozené je možno považovat i náhradu nemajetkové újmy ve výši 5 000 Kč.

7. Odvolací soud ve veřejném zasedání provedl dokazování přečtením protokolu o hlavním líčení před soudem prvního stupně ze dne 28. 7. 2020 a úředního záznamu na č. l. 218a. Z těchto důkazů bylo zjištěno, že písemné vyhotovení napadeného rozsudku je ve výrokové části shodné s výrokem, jak byl vyhlášen soudem prvního stupně, a že z technických důvodů nedošlo k nahrání zvukového záznamu z tohoto hlavního líčení.

8. V reakci na toto doplnění dokazování státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře ve veřejném zasedání v závěrečném návrhu uvedla, že dle jejího názoru odvolací soud nemůže ve věci sám rozhodnout a věc by měla být vrácena okresnímu soudu k vyhlášení příslušného rozhodnutí.

9. Krajský soud na základě podaných odvolání podle § 254 odst. 1 trestního řádu přezkoumal napadený rozsudek i správnost postupu řízení, které rozsudku předcházelo. Po tomto přezkumu dospěl k následujícím závěrům.

10. V postupu orgánů činných v trestním řízení nebyly shledány žádné vady. Byla dodržena všechna příslušná procesní ustanovení trestního řádu i zvláštní ustanovení uvedená v zákoně č. 218/2003 Sb., o odpovědnosti mládeže za protiprávní činy a o soudnictví ve věcech mládeže. Byla dodržena tedy ustanovení o povinném zastoupení mladistvého obžalovaného obhájcem, o vyrozumívání jeho zákonných zástupců i orgánu sociálně právní ochrany dětí. Po podání obžaloby bylo ve věci nařízeno hlavní líčení, k němuž byl mladistvý obžalovaný řádně a včas předvolán, osobně se jej zúčastnil a měl možnost se vyjádřit ke skutku, který mu byl kladen za vinu. Měl možnost vyjádřit se k prováděným důkazům, sám či prostřednictvím obhájce klást vyslýchaným svědkům otázky a navrhnout doplnění dokazování. Po vyhlášení napadeného rozsudku mu bylo dáno poučení o opravném prostředku a následně mu do vlastních rukou bylo doručené písemné vyhotovení rozsudku. Právo obžalovaného na obhajobu tedy nebylo nijak zkráceno a odvolací soud neshledal ani žádnou další procesní vadu, která by vedla k nutnosti napadené rozhodnutí zrušit podle § 258 odst. 1 písm. a) trestního řádu.

11. Při přezkumu formální stránky napadeného rozsudku však byla odvolacím soudem shledána vada, na niž je upozorňováno v odvolání okresního státního zástupce v Pelhřimově a v důsledku které bylo nutno napadený rozsudek zrušit podle § 258 odst. 1 písm. b) trestního řádu.

12. Podle § 120 odst. 1 písm. c) trestního řádu musí rozsudek obsahovat výrok s uvedením zákonných ustanovení, jichž bylo použito. V ustanovení § 120 odst. 3 trestního řádu je pak blíže stanoveno, že výrok musí přesně označovat trestný čin, jehož se výrok týká, a to nejen zákonným pojmenováním a uvedením příslušného zákonného ustanovení, nýbrž i uvedením, zda jde o zločin nebo přečin, a místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby skutek nemohl být zaměněn s jiným, jakož i uvedením všech zákonných znaků včetně těch, které odůvodňují určitou trestní sazbu. Výrok napadeného rozsudku sice přesně označuje skutek, jímž byl obžalovaný uznán vinným, nicméně absentuje zákonné pojmenování a uvedení příslušného zákonného ustanovení trestného činu (provinění), jež je v popsaném skutku spatřováno. Výrok je proto nutno považovat za neúplný a rozsudek tudíž vykazuje vadu, která je, jak výše řečeno, důvodem pro jeho zrušení podle § 258 odst. 1 písm. b) trestního řádu.

13. Krajský soud má ovšem na rozdíl od intervenující státní zástupkyně za to, že jde o vadu, kterou lze napravit v odvolacím řízení. Výrok o vině rozsudku je totiž jen neúplný, přičemž je podstatné, že obsahuje popis skutku, z něhož lze dovodit, jakého provinění se mladistvý obžalovaný dopustil. Za této situace lze výrok doplnit o zákonné pojmenování provinění, včetně uvedení

příslušného zákonného ustanovení. Ostatně z výroku o trestu, v němž je uvedeno, že trestní opatření je ukládáno podle § 193 odst. 1 trestního zákoníku, i ze samotného odůvodnění napadeného rozsudku jednoznačně vyplývá, že v popsaném skutku okresní soud spatřoval provinění zneužití dítěte k výrobě pornografie podle § 193 odst. 1 trestního zákoníku.

14. Krajský soud proto z výše uvedených důvodů napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. b) trestního řádu k odvolání okresního státního zástupce v Pelhřimově zrušil v celém rozsahu, neboť shledané pochybení se dotýká výroku o vině, v důsledku čehož bylo nutno zrušit i na něj navazující výroky o trestu a náhradě nemajetkové újmy. Poté krajský soud sám podle § 259 odst. 3 trestního řádu ve věci rozhodl, a to tak, že obžalovaného mladistvého shledal vinným skutkem popsaným ve výroku napadeného rozsudku. Ke skutkovým závěrům soudu prvního stupně totiž odvolací soud nemá žádné výhrady, tyto ani nebyly vzneseny v podaných odvoláních, pouze ve vyjádření obžalovaného k těmto odvoláním. Krajský soud považuje skutkové závěry soudu prvního stupně za podložené provedenými důkazy, které byly v odůvodnění rozsudku logicky a přesvědčivě zhodnoceny. Na toto zhodnocení provedených důkazů je možno odkázat, přičemž krajský soud zdůrazňuje, že především výpovědí svědka [redacted] byla vyvrácena obhajoba obžalovaného, dle níž se žalovaného jednání dopustila jiná osoba, která zneužila jeho identitu na sociálních sítích.

15. Následně krajský soud napravil pochybení okresního soudu tím, že ve výroku o vině uvedl zákonné pojmenování trestného činu (provinění), jehož se obžalovaný dopustil, a odcitoval příslušné zákonné ustanovení § 193 odst. 1 trestního zákoníku.

16. Znovu poté bylo krajským soudem rozhodnuto o trestním opatření pro mladistvého obžalovaného. Protože neměl žádných výhrad vůči způsobu, jakým o trestním opatření rozhodl okresní soud, a neshledal jej tedy nepřiměřeným, aby byl odůvodněn postup dle § 258 odst. 1 písm. e) trestního řádu, uložil obžalovanému opět trestní opatření odnětí svobody v délce 6 měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v délce 14 měsíců. V příslušném výroku byl pouze z důvodu novelizace zákona č. 218/2003 Sb. změněn odkaz na ustanovení § 24 odst. 1 písm. i) uvedeného zákona na odkaz na § 24 odst. 1 písm. j) zákona, dle nějž lze po zmíněné novelizaci mladistvému uložit trestní opatření odnětí svobody podmíněné odložené na zkušební dobu. I zde je třeba zmínit, že výrok o trestním opatření nebyl žádným z podaných odvolání napadán.

17. Výroky o náhradě nemajetkové újmy, které byly napadeny odvoláním poškozené nezletilé [redacted], shledal odvolací soud rovněž obsahově bezvadnými. Okresní soud správně konstatuje, že nárok poškozené byl uplatněn řádně a včas. Přiznání nároku ve výši 5 000 Kč místo požadovaných 20 000 Kč soud však poté odůvodnil toliko velmi stručně sdělením, že přiznaná výše nároku je dle jeho názoru odpovídající všem učiněným zjištěním. Krajský soud proto považuje za potřebné dodat argumenty podporující takové rozhodnutí. Tyto lze do značné míry formulovat ve shodě s vyjádřením obhájce obžalovaného předneseným v průběhu veřejného zasedání před odvolacím soudem, v němž označil okolnosti případu, které mají vliv na posouzení oprávněnosti uplatněného nároku a jeho výši. Z provedených důkazů skutečně vyplývá, že poškozená při vzájemné komunikaci s obžalovaným nezaujímala výhradně pasivní roli, požadavky obžalovaného na zasílání fotografií či videí intimního charakteru neměly charakter nátlaku, jemuž by se poškozená nemohla bránit pouhým odmítnutím žádosti, a rovněž nebyla v rámci provedeného dokazování blíže specifikována míra negativního vlivu na psychiku poškozené z hlediska jejího dalšího vývoje. V neposlední řadě bylo nutno přihlédnout i k majetkovým poměrům obžalovaného, který je studentem bez vlastních příjmů. Krajský soud proto podle § 228 odst. 1 trestního řádu přiznal poškozené nárok na náhradu nemajetkové újmy ve výši 5 000 Kč vůči obžalovanému a ve zbylé části uplatněného nároku ji podle § 229 odst. 2 trestního řádu odkázal na řízení ve věcech občanskoprávních. Odvolání poškozené tedy nebylo shledáno důvodným, proto bylo výrokem ad II. podle § 256 trestního řádu zamítnuto.

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavla Fišerová.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat do dvou měsíců od jeho doručení dovolání k Nejvyššímu soudu v Brně prostřednictvím soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni (§ 265c tr.ř., § 265e odst. 1 tr.ř.), a to ve trojím vyhotovení.

Dovolání mohou podat:

a) nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného,
b) obviněný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká (§ 265d odst. 1 tr.ř.).

Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 tr.ř.).

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) nebo § 265b odst. 2, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 1, 2 tr.ř.).

Tábor dne 14. 1. 2021

Mgr. Zdeněk Pořízek v.r.
předseda senátu

Pavla Fišerová

Digitálně podepsal Pavla Fišerová
Datum: 2021.01.28 14:00:27 +01'00'

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavla Fišerová.